

SZWEDZKI VALLHUND/VÄSTGÖTASPETS

TLUMACZENIE : Olga Jakubiel.

Rewizja i uzupełnienie wersji polskiej - Sierpień 2022 - Mirosław Redlicki

POCHODZENIE: Szwecja.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA:29.10.2013.

UŻYTKOWOŚĆ: Pies pasterski i zaganiający.

KLASYFIKACJA FCI: Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.

Sekcja 3 Nordyckie psy stróżujące i pasterskie.
Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Szwedzki vallhund uważany jest za jedną z rdzennie szwedzkich ras, mimo, iż nie jest do końca jasne, w jaki sposób spokrewniony jest on z welsh corgi. Trudno orzec, czy wikingowie sprowadzili do Szwecji psy w tym typie szpica z Anglii. Współczesne badania kynologiczne wykazują, iż rasa rozwinęła się w Szwecji. Zaszczyt uznania i rejestracji szwedzkiego vallhunda jako szwedzkiej rasy przypadł hrabiemu Björnowi von Rosenowi i dyrektorowi szkoły Zetterstenowi. Na początku lat 40. XX wieku von Rosen stwierdził istnienie psów tej rasy. Sporządzając spis psów w hrabstwie Västergötland, zwłaszcza w okolicach miasta Vara, odkrył niewielką, lecz jednolitą w typie grupę psów. Zapoczątkowały one poważny program hodowlany, którego głównym inicjatorem był dyrektor K.G. Zettersten. Udało mu się wyhodować psy w jednakowym typie bez utraty ich instynktu pasterskiego.

WRAŻENIE OGÓLNE: Mały, mocny, nieustraszony, krótkonogi pies. Wygląd i wyraz wskazują na to, iż pies jest baczny, czujny i energiczny.

WAŻNE PROPORCJE: Stosunek wysokości do długości tułowia wynosi ok. 2:3.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT: Rasa jest baczna, energiczna, nieustraszona i czujna.

GŁOWA: Dosyć długa i kształtna. Widziana z góry – tworzy równy klin od czaszki do wierzchołka nosa.

MÓZGOCZASZKA:

Czaszka : Niemal płaska.

Stop: Dobrze zaznaczony.

TRZEWIOCZASZKA:

Nos: Pigment czarny jak smoła.

Kufa: Widziana z boku wygląda na kwadratową. Kufa nieco krótsza, niż czaszka.

Wargi: Ściśle przylegające.

Szczeka i żuchwa oraz uzębienie: Doskonały, regularny zgryz nożycowy z równymi i dobrze wykształconymi zębami.

Oczy: Średniej wielkości, owalnego kształtu, ciemnobrązowe.

Uszy: Średniej wielkości, spiczaste, stojące; płat uszny sztywny od nasady do czubka; [uszy] pokryte gładkim włosiem; ruchome. Osadzone niezbyt nisko.

SZYJA: Długa i mocno umięśniona, z dobrym wsięgiem.

TUŁÓW:

Górna linia: Grzbiet poziomy, dobrze umięśniony.

Lędźwie: Krótkie, mocne.

Zad: Szeroki, nieco opadający.

Klatka piersiowa: Długa, odpowiednio głęboka. Dobrze wysklepione żebra. Widziana z przodu, klatka piersiowa jest owalna; z boku – elipsowata. Sięga 2/5 długości przednich kończyn; widziany z boku, najniższy punkt klatki piersiowej znajduje się tuż za tylną częścią przednich kończyn.

Linia dolna: Brzuch lekko podciągnięty.

OGON: Zdarzają się dwa typy ogona: długi lub naturalnie krótki. W obydwu przypadkach każdy typ ogona dopuszczalny.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE: Przednie kończyny o mocnym kośćcu.

Łopatka: Długa i dobrze kątowana.(45 stopni względem linii poziomej)

Ramię: Nieco krótsze, niż łopatka; tworzy z nią wyraźny kąt. Ramię przylega do żeber, lecz pozostaje bardzo ruchome.

Przedramię: Widziane z przodu – nieco ukątowane, wystarczająco, by możliwy był swobodny ruch kończyn, mimo szerokości dolnej części klatki piersiowej.

Śródrezcze: Elastyczne.

Kończyny: O mocnym kośćcu.

Łapy: Średniej wielkości, krótkie, owalne, ustawione prosto do przodu, o mocnych opuszkach, zwartej budowy

KOŃCZYNY TYLNE: Kończyny tylne dobrze kątowane w kolanie i stawie skokowym. Widziane z tyłu – równoległe.

Uda: Mocno umięśnione.

Podudzie: Nieco dłuższe, niż wynosi odległość od stawu skokowego do podłoża.

Stopy: Średniej wielkości, krótkie, owalne, ustawione prosto do przodu, o mocnych opuszkach, zwartej budowy.

RUCH: Harmonijny, z dobrą akcją kończyn tylnych.

SZATA:

SIERŚĆ: Średniej długości, szorstki; ściśle przylegający włos okrywowy; podszerstek miękki i gęsty. Włos krótszy na przedzie kończyn; nieco dłuższy na szyi, klatce piersiowej oraz z tyłu tylnych kończyn.

MAŚĆ: Pożądanymi kolorami są: szary, szarawo brązowy, szarawo żółty oraz czerwonawo brązowy, z ciemniejszymi włosami na grzbiecie, szyi oraz bokach tułowia. Jaśniejszy włos we wspomnianych wyżej odcieniach może występować na kufie, gardle, klatce piersiowej, brzuchu, pośladkach, łapach oraz stawie skokowym. Jaśniejsze znaczenia na łopatkach – tzw. „uprząż” – pożądane. Biel dopuszczalna w niewielkiej ilości w postaci wąskiej strzałki, obroży lub delikatnego naszyjnika. Białe znaczenia dopuszczalne na przednich i tylnych kończynach oraz klatce piersiowej.

WIELKOŚĆ I CIĘŻAR CIAŁA:

Wysokość w kłębie: Psy: 33 cm. Suki: 31 cm.

Dopuszczalna wysokość 1,5 cm poniżej i powyżej wysokości wspomnianych powyżej.

Waga: Między 9 a 14 kg.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i dobrostan psa oraz zdolność wykonywania pracy, do której był przeznaczony.

- Zbyttnia krótkonożność
- Mało wyraźny stop
- Szpiczasta kufa
- Brak dwóch P1 lub 1 P2
- Jasne oczy i nieprawidłowy wyraz
- Uszy zbyt nisko osadzone
- Klatka piersiowa zbyt głęboka lub zbyt płytka
- Zbyt szeroki front
- Strome łopatki
- Zbyt krótkie ramię
- Przekątowany tył

- Brak „uprząży” lub znaczeń na policzkach

WADY DUŻE:

- Krótka lub okrągła czaszka
- Krótka kufa
- Cofnięta żuchwa, wąska lub słaba szczęka
- Zgryz cęgowy
- Braki przedtrzonowców (z wyjątkiem M3)
- Grzbiet karpowaty
- Sierść miękka i nastroszona
- Sierść zbyt krótka lub zbyt długa
- Brak podszerstka
- Białe znaczenia obejmujące więcej niż 30% powierzchni ciała.
- Wielkość znacznie odbiegająca od idealnej.
-

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lękliwość
- Wyraźne wady budowy lub zaburzenia zachowania.
- Przodozgryz lub tyłozgryz
- Jedno lub oboje oczu niebieskie
- Uszy wiszące lub półstojące
- Szata długa i kędzierzawa
- Maść czarna, biała, wątrobianą lub błękitną

NB.

Każdy pies, wykazujący wyraźne deformacje budowy i zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.